

Въ града се родихъ, и градътъ бѣ ми родното селище.
Лежахъ въвъ стандартна количка, превързанъ съ канши
и плачехъ надъ целулоидни животни и бебета
отъ лютия пушекъ, отъ трѣсиането на колитѣ.

Извеждаха ме на разходка въ градини подстригани,
колитѣ съ бензинови пари коварно ме давѣха,
и пѣснитѣ улични, пѣти отъ нашата слугиня,
замѣстваха приказкитѣ на селяшкитѣ баби.

Сънувахъ не змей и юнакъ, а „Червената връзка“,
мечтата ми бѣше да имамъ фенерче съ батерия,
и мразѣхъ селата, защото се влашихъ отъ гжскитѣ,
отъ злитѣ пчели, отъ зжбитѣ на псетата едри.

Въ града се родихъ, и градътъ стана моя родина :
отъ цѣвнали сливи бензинътъ по-сладко ухаеше,
отъ славей по-звѣнно пропѣваха утринъ трамвантѣ,
и райски цвѣтѣха рекламнитѣ „Байеръ“ и „Филипсъ.“

Лицето ми нѣма селяшката хубава свежестъ,
очитѣ ми блѣска въ студено, като ламарина,
и черниятъ пушекъ, съсъ линии черни, белѣжи
по жълтото чело печатътъ на градски години.